

Anton Debeljak:

V vlaku.

Bratje, v jeseni se selimo, blodni žrjavi;
vlak gre ko strel po planjavi tej plodni, rjavi.
Dekle, med naju razdalja rastoča sedaj
je začrtala dolg pomišljaj.

Vlak še huje sopiha, sopiha,
želja po tebi je zmeraj bolj tiha,
veča se sinjih daljin pomišljaj . . .

Večer pri deklici.

Smeš naj obkroži ti ustnice sočne,
rese položi čez svilne oči,
praviti hočem ti bajke iztočne,
bajke iz tisoč in ene noči:

V deželi deveti živel pred tristo je leti
Dan — čistokrven, bogat aristokrat.
Za igračko imel Poltemo postopačko
in slednji večer je šel k nji vasovat.

Dobila sta hčerko Noč, Etijopko črno:
nosila je jopko modro in goste lase.
Bogati darovi očetni, vsi zlati,
dragulji, demanti ji teme krase . . .

Še bi ti pravil o Ljubici zvesti,
pa preveč smejita se gubici z lic —
Ustna na ustni živita povesti
slajše od tisoč iztočnih pravljic.

